ERIC–EMMANUEL SCHMITT

OGNJENA NOČ

avtobiografski roman

OGNJENA NOČ

ERIC-EMMANUEL SCHMITT

OGNJENA NOČ

DRUŽINA
2018

1

Mislim, da sem Tamanrasset[1] vzljubil v trenutku, ko sem ga uzrl skozi okroglo letalsko okence. Ko je letalo zapustilo Alžir, smo preleteli luno in potem kilometre in kilometre nismo videli drugega kot suho peščeno zemljo, posuto s kamenjem in skalami, v katero se je vrezovala, kot bi z nohtom potegnil po prahu, dolga ravna cesta, po kateri so potovali džipi, tovornjaki in karavane. Že sem pogrešal drevesa, rodovitna polja in vijugaste reke. Bom zmogel dvotedenski pohod po Sahari? Strah me je bilo pomanjkanja, kamnitih prostranstev, zraka brez cvetnega prahu, narave, ki ne pozna letnih časov. Pokrajina se mi je najbrž zato, ker sem jo opazoval zviška, zdela hudo revna. Tu in tam se je prikazala oaza, zelen gaj, kjer so se okrog majhne vzpetine stiskali palme, figovci in datljevci; ves vzhičen sem dahnil »Tamanrasset«, toda sosed me je popravil: šlo

[1] Tamanrasset je mestece v saharski puščavi na skrajnem jugu Alžirije, kakih 1.900 km oddaljeno od Alžira, glavno mesto istoimenske pokrajine (vilajeta), naseljene pretežno z berberskimi Tuaregi. V šestdesetih letih prejšnjega stoletja, še v času kolonialnega gospostva, je Francija na tem območju izvedla vrsto jedrskih poskusov. (Vse opombe so prevajalčeve.)

je za Ghardajo,[2] za El-Goléo,[3] trdnjavo stoterih sadov, ali za In Salah.[4] Potem je enoličnost znova zagrnila negibno pokrajino ...

Po poldnevni vožnji se je nazadnje le pokazal Tamanrasset, ki ga je naznanil pilotov glas. Milina kraja me je presenetila: mesto je ležalo v nekakšni ogradi; izpostavljalo in hkrati varovalo ga je dvoje upognjenih in med seboj sklenjenih granitnih brežin. Po pobočjih so bile posejane drobne kockaste hiške iz žafranasto žolte gline. Spominjale so me na kartonaste hišice iz mojega otroštva, ki sem jih razpostavljal kot ozadje krajine, po kateri je drdral električni vlakec.

Brž ko sem zapustil kabino letala, me je oplazil dih kraja, mi pobožal ušesa, se mi dotaknil ustnic; prepričan sem bil, da me je puščava s tem rahlim dotikom sprejela v svoj gostoljubni objem.

Prtljago sva odnesla v hotel; k sreči je majava tabla oznanjala, da gre za hotel, saj se stavba po ničemer ni razlikovala od sosednjih, le v preddverju je stal gizdav pult iz svetlega lesa.

Tu naju je pričakal Musa, Tuareg, s katerim sva si ves pretekli mesec izmenjavala sporočila. Domorodec nama je po telefaksu ali telefonu pošiljal podatke, ki sva jih potrebovala pri pisanju scenarija. Visok, kot trlica slok in prosojen, s kožo mahagonijeve barve in zavit v črno ogrinjalo nama je Musa namenil iskren in veder nasmeh, ki ga navadno hranimo za najzaupnejše znance, ter naju povabil k sebi domov na večerjo.

Gostoljubnost me je od nekdaj spravljala v zadrego, kajti zrasel sem v Lyonu, mrzli in čemerni prestolnici, kjer

---

[2] Ghardaja (berbersko: Taghardaïa), glavno mesto istoimenske province v dolini reke Mzab v osrednji Alžiriji; porečje vadija Mzab je vpisano v svetovno kulturno dediščino pod Unescovo zaščito.

[3] El Goléa (arabsko: El Ménia), mestece v oazi v provinci Ghardaja.

[4] In Salah (arabsko Aïn-Salah), mestece v tamanrassetskem vilajetu v osrčju Sahare.

znanca povabiš na obisk šele po dolgih mesecih – če ne celo letih – skrbnega preverjanja. Ko ga končno sprejmeš na domu, mu na neki način podeliš spričevalo, da je »primeren za družbo«. Musa, ki o naju ni vedel ničesar, pa naju je z navdušenjem sprejel in nama gostoljubno odprl svoja vrata; še zlasti gostoljubno zato, ker v njegovi hiši ni bilo nobenih vrat.

Nizka ilovnata koča, stisnjena sredi uličice, na kateri so si bile bajte podobne kot celice v panju, je premogla vsega dva majhna prostora, kuhinjo in dnevno sobo. Nisem sicer videl kotička, kjer so Museva žena in hčerke, skrite za bombažasto zaveso, pripravljale obed, zato pa sem ves večer preživel v prazni, skrbno pospravljeni kamrici, ki jo vsako noč spremenijo v spalnico za vso družino. V nasprotju z golimi stenami brez pohištva, okrasnimi predmeti ali slikami se mi je kuskus zdel nadvse bogat in živopisen, kosi mesa in zelenjave so bili videti kot dragulji, posuti po zdrobovem hlebčku. Metin čaj sem srebal z užitkom, kot bi okušal najžlahtnejše vino: sladek, dišeč po muškatu in rahlo začinjen je v ustih razpenjal pahljačo okusov, zdaj tujerodnih, zdaj domačih, pa spet opojnih, da se mi je kar vrtelo v glavi.

Zunaj je nanagloma padla noč in z njo tudi temperatura. V dvajsetih minutah je večerno nebo svoj topli škrlat prelilo v osvežujočo sapico, ki je vela čez planjavo brez rastlinja in grmičja, potem pa je prevladala tema, nepreklicna in dokončna, ki je utišala celo veter.

V svetlobi plamenčka, ki je brlel v oljni svetilki in nam obraze oblival z migetavo zlatasto svetlobo, smo se prepustili sproščenemu kramljanju. Sedeč skoraj na tleh sva Gérard, režiser filma, in jaz, njegov scenarist, gostitelja zasipala z vprašanji, na katera nama je odgovarjal z nežnim tihcenim glaskom, ki pa je zvenel nadvse sočno. Še bolj kot z glasom me je Tuareg očaral s suhljatimi rokami. Iz mršave dlani so mu štrleli kot pajkove nožice tenki in krhki pr-

sti; nenehno jih je obračal k nama, nudeč hrano in pojasnila. Te nenavadne roke so mi v hipu vzbudile zaupanje.

Pogovarjali smo se o življenju Tuaregov ... Čeprav je imel Musa stalno bivališče v Tamanrassetu, je ostajal nomad, ki je devetkrat na leto prečkal puščavo. Njegovo stanovanje je bilo pravzaprav zidan šotor, ki ga je občasno zamenjal s platnenim, zato je bilo vse njegovo imetje – oblačila, lonci, ponve in posoda – spravljeno v nekaj skrbno povezanih vrečah, ki so jih on in njegova družina jemali s seboj na pot. Nobene potrebe po stolih, posteljah, skrinjah, vratih, ključavnicah, ključih ...

»Kje pa hranite telefon, Musa? In telefaks?«

Z navdušenjem mi je povedal, da ima njegov svak vsega deset kilometrov od tod potovalno agencijo, kamor se je v zadnjem času večkrat zatekel. Po njegovem mnenju en sam telefon in en sam telefaks povsem zadoščata za tukajšnje potrebe. Imenitno se mu je zdelo, da z vso to moderno tehniko razpolaga prav njegov sorodnik. Potem ko se je nekoliko dlje pomudil pri družinskem uspehu, nama je opisal kraje, ki jih bova obiskala.

»Bjutiful!«

Vztrajal je pri tej besedi:

»Bjutiful!«

Po njegovem mnenju odhajava v bjutiful kraje. In še druge, prav tako bjutiful! Četudi je bil njegov slovar nekoliko enoličen, so bili pogledi, s katerimi je spremljal svoje navdušene vzklike, toliko zgovornejši: tam bo res lepo, tam bo veličastno, tam bo dih jemajoče, tam bo ubrano. Z mimiko je kot vrhunski slikar barval svoje večne bjutifule.

Musi se je najino zanimanje za sijajno tuareško kulturo, katere ambasador je bil, zdelo povsem naravno; narobe pa naju on ni ničesar spraševal o najini deželi in naših navadah. Posvetilo se mi je, kar se je pozneje potrdilo na najinem potovanju: v puščavi se ne zanimaš za nič drugega, saj si tam v samem središču sveta!

Ob desetih sva se od Muse poslovila z vsaj tolikimi thank youji, kolikor nama je on nadrobil bjutifulov.

»Spomnite me, kako se imenuje hotel,« je za vsak primer vprašal Gérard.

»Hotel.«

»Kako, prosim?«

»Hotel se pač imenuje Hotel,« je med smehom razložil Musa. »Do pred kratkim je bil edini ... Zdaj pa je vlada zgradila hotel Tahat, ki pa ne bo nikoli spodrinil hotela Hotel!«

Naselje je osvetljevala jasna noč, prav nič podobna prejšnji temini, ki je sledila somraku. Kot bi se kraj privadil na temo ...

Med hojo mimo oskubljenih tamarisk sem opazil, da spodaj v mestu nekaj hiš premore električno luč. Po milem in prijaznem večeru, ki smo ga preživeli v soju oljenke, se mi je zelenkasta neonska luč, ki je širila umazano svetlobo in metala grde sence, bolj kot znamenje napredka zdela zoprna hiba ... Njen fosforescenčni sij me je neprijetno dražil. Kako je mogoče tako močno bleščati, pa dajati tako malo svetlobe?

Opotekal sem se na vsakem koraku ... Čaj, pogovor, vzdušje – kaj vem kaj – so me upijanili ... Razen če me ni dotolklo potovanje ... ali pa me je strla preselitev v drug kraj ... Ničkolikokrat sem se moral opreti ob zid. Gležnji so mi klecali. Nerazumljivi napadi otrplosti so mi ustavljali korak.

»Je s tabo vse v redu?«

Gérarda, ki me je od strani opazoval, je zaskrbelo.

V zadregi sem napel zadnje moči, da bi prikril nelagodje.

»Vse je v najlepšem redu.«

Tudi če sem besede izrekel samo zato, da bi potešil njegovo radovednost, se nisem zlagal. Čeprav sem zaradi majavega ravnotežja dajal vtis onemoglosti, sem se počutil

nadvse prijetno, brezbrižno, bolj sproščen kot v Parizu, po katerem sva si še davi brusila pete. Moja telesna šibkost je bolj govorila o slutnji prihodnosti, o bledem občutku, da sem prišel na neki odločilen kraj, v deželo, ki je že čakala name ... Ali na katero sem čakal sam ...

»Lahko noč.«

»Na svidenje jutri.«

»Ne pozabi, Éric, ob pol osmih v preddverju!«

»Naravnal si bom budilko.«

Tik preden sem na hotelskem dvorišču prišel do sobe, sem se ozrl kvišku.

Kot da bi mi nebo padlo na glavo. Nadme so se vsipale zvezde, bližnje, utripajoče, žive, malodane na dosegu roke. Nasmihala se mi je neskončnost. V drobcu sekunde sem zaslutil, da stojim na pragu nečesa izrednega.

Žal pa sem klecnil od utrujenosti in povesil pogled. Prepozno! Nimam več moči ... Onemogel sem se ravnal po prvotnem načrtu: naspati se.

Ob vstopu v kopalnico sem vznemiril šest ščurkov, ki so se užaljeno razkropili po neravni površini keramičnih ploščic. Iz odtočne cevi je zaudarjal smrad po nogah in blatu. Zatisnil sem si nos in stopil korak nazaj. Če se bom dlje mudil tu, se bom kvečjemu nalezel nesnage, ne pa očistil! Sicer pa bom tako ali tako spal sam ...

Čeprav sem mahnjen na čistočo, se ročke prhe nisem niti dotaknil. Nataknil sem si svežo srajco, ki je dišala po sivki in mi vzbujala varljiv občutek snažnosti. Potem sem se vrgel na posteljo – tanko penasto podlogo, ki je bila kot žimnica položena na gola betonska tla –, ne meneč se za madeže zmečkanih komarjev po stenah.

Utonil sem v sen, ne zato, ker bi se mi mudilo iz tega sveta, ampak zato, da bi ga čim prej znova našel.

Vse je kazalo, da nisem pristal v neznani deželi, ampak sem prišel v obljubljeni kraj.

2

Nikoli se ne prebudim ves hkrati; deli mojega bitja še lep čas vztrajajo v snu. Možgani počivajo, povsem razpuščeni tavajo v popolni temi, ude komaj premikam, ne najdem pravih besed, zapušča me spomin. Včasih se mi izmuzne celo lastno ime ... Noč me naplavi kot kadaver, ki se ob oseki prikaže na morski obali. In tako nekaj časa lebdim v prazni lupini, zavest, ki se zaveda svojega obstoja, pa nima še nobene vsebine. Potem se mi začne istovetnost počasi, skoraj lenobno, v zložnem ritmu vračati kot mokrota, ki se razlije po pivniku. Čez čas odkrijem, da sem se nazadnje spet naselil v samem sebi.

Tudi to jutro v hotelu Hotel sem ostal zvest postopku, ki me spreminja v jutranjega brodolomca.

Ko sem – kot bi se po naključju znašel v tej sobi – odprl oči, me je najprej zaskočila svetloba. Kakšna intenzivna luč! S prsti sem utišal zvonec na budilki. Z očmi sem zakrožil po rumenkastem ometu, po katerem so plesale sence zastorov, ki jih je pregibala lahna sapica za oknom. Kje, za božjo voljo, sem prespal? Od zunaj so pljuskali novi in novi zvoki, pridušeni glasovi z zmehčano izgovarjavo, razigran ščebet ptic, zavijanje mačk, ki so s predirnim mijavkanjem preglasile škripanje vozil.

Kje neki sem?

Okoli glave so mi začele plesati muhe. Nadležno zvedave in neodpodljive so me te vztrajne špijonke obletavale v rojih, kot bi še nikoli ne videle Francoza.

Alžirija ... Tamanrasset ... Potovanje z Gérardom ...

Oddahnil sem si, presrečen, da sem se znašel na pragu puščave in dneva.

In vendar mi nekaj ni šlo v račun. Toda kaj?

Ob zvoku avtomobilske hupe sem odkril vir nelagodja: odsotnost hrupa, ki je značilen za vsa mesta po svetu. Na ulicah ni bilo nikakršnega prometa. Če sem že zaslišal vozilo, sem ga razločil tako natanko, kot bi bil kje globoko na podeželju. Mestni vrvež običajno zaduši tišino, tu pa se je ropot oglašal na ozadju tišine. Tamanrasset, goličava, ki je bila še pred stoletjem le napajališče za nomadske črede, je ohranil dostojanstvo nevsakdanje naselbine.

Ko mi je kri spet zaplala po žilah, sem začutil srbenje po gležnjih, po rokah, po vratu. Komarji so si me pošteno privoščili. Imeli so pravcato pojedino ...

Še ves omotičen od spanca sem sklenil, da mi piki ne bodo prišli do živega. Znova sem zaprl oči, da bi še malce polenaril. Sedem zjutraj! Čemu neki? Zagotovo gre za pomoto ... Ležeč na trebuhu sem prestavljal glavo, noge, roke, ki so tehtale najmanj po tono. Jih bom zmogel spraviti pokonci? Živele so svoje lastno življenje. Imam dovolj poguma, da jih prisilim v usklajeno gibanje?

S hodnika je zazvenel Gérardov zvonki glas:

»Éric! Ne pozabi, da danes obiščeva trgovce z dragulji.«

Utišal sem misli, ki so si prizadevale razumsko utemeljiti lenobo, planil iz postelje, v kopalnici naletel na ogorčene ščurke, ki so se brž umaknili na varno, in se, z enim očesom nenehno oprezujoč po nesnagi, umil tako, kot so se umivali moji stari starši, z rokavico, stoječ pred umivalnikom.

Pridružil sem se Gérardu. V preddverju je bila tudi restavracija. Posrebal sem skodelico grenke kave in si na re-

zino kruha namazal marmelado iz datljev, ki je imela kljub sadnemu imenu okus samo po sladkorju. Medtem ko sem se ubadal s hrano, je Gérard prelistaval knjige o tukajšnjih krajih. Tu in tam sem mu poškilil čez rame in ugotovil, da ob tej uri še ne znam brati.

Prikazal se je Musa, boder, živahen, še bolj dobrovoljen kot sinoči. Odpeljal naju je do džipa kakijeve barve, ki si ga je sposodil pri svaku. Vozilo nama je predstavil s ponosom, kot bi šlo za bližnjega sorodnika. Sédel sem na zadnji sedež, še zmeraj nekoliko mačkast, in krenili smo na pot.

Prepričan, da sem s slabostjo med vožnjo z avtom opravil v otroštvu, sem se moral ugrizniti v jezik. Neravna in luknjasta cesta ter Musev robati spopad z njo sta mi dodobra pretresla drobovje. Želodec se mi je dvignil do grla. Po eni strani sem si iz minute v minuto bolj želel izstopiti, po drugi pa sem se moral z obema rokama krčevito oklepati vrat, da me ni vrglo ven. Sodeč po trušču in sunkih se mi je zdelo, da drvimo sto kilometrov na uro, v resnici pa smo vozili največ dvajset ...

Musa je zavrl ob vrsti krmežljavih dreves.

»Prijatelja, prispeli smo!«

Tržnica z dragulji kajpak niti od daleč ni spominjala na Vendômski trg v Parizu. Četverokotna zaplata steptane zemlje med redkim grmičjem na robu mesta. Nekaj šotorov na prašnih tleh. Nekaj cunj, na katerih so počivali prodajni izdelki. Polivinilaste vrečke namesto skrinjic ali šatuljic.

Na trgu so se zbrali samo prodajalci, kazalo je, da sva midva edina kupca. In kar je bilo še bolj nenavadno: prihajali in odhajali so samo moški brez ženske družbe; tudi če jim je bila namenjena večina draguljev, jih ženske vsekakor ne bodo izbrale same.

Musa naju je predstavil trgovcem, ki so nama v znamenje dobrodošlice postregli s čajem in razgrnili pred naju zapestnice, ogrlice, diademe, prstane, kajpak v prepričanju, da bova kaj kupila. Kako naj jim razloživa, da sva le

ogleduha, ki zbirata gradivo za film in sta prišla njihove dragotine samo občudovat? Potem ko sva vzhičeno občudovala lepoto razstavljenih predmetov, je bilo vražje težko razložiti, da jih ne bova kupila. Potrpežljivi in trmasti Tuaregi so na vse pretege hvalili svoje blago. Pritisk je bil vse hujši. V želji, da naju na vsak način prepričajo, so prisegali na neznansko veselje, ki ga bodo ti darovi prinesli najinima ženama, zaročenkama, sestram, materama ... Po malem sem se kot moški že počutil manjvrednega: ali mi dolžnost ne veleva, da svojo moškost dokažem z nakupom nekaj te bižuterije?

Musa je zaslutil, da s kupčijo ne bo nič, in naju je odpeljal k obrtnikom, pripadnikom rokodelske kaste, ki so kovali okrašena bodala: mogoče si pa želiva bolj moškega nakita? V silni skrbi, da bi uganil najine želje, sta mu očesci mežikali od nestrpnosti.

Znašla sva se v mučni zadregi. Iz bojazljivosti ali pa vljudnosti sem se vrnil in izbral par uhanov. Gérard je izbarantal bodalo z umetelno obdelanim ročajem.

S tem sva pomirila Muso.

»Sta zadovoljna?«

»Sva.«

»Zares zadovoljna?«

»Te dragotine bodo v Parizu prava bomba.«

»Potem sem zadovoljen tudi jaz.«

Podvomil je bil vase, ne v naju ...

Znova smo sedli v džip in se napotili proti naslednjemu cilju: h kapeli in bordžu,[5] kjer je prebival Charles de Foucauld.[6]

---

[5] Bordž: utrjen kraj, trdnjava ali utrdba iz časov otomanskega cesarstva.

[6] Charles Eugène de Foucauld (1858–1916), francoski duhovnik in menih cistercijanskega reda, ki je večino časa kot puščavnik živel med Tuaregi v alžirski Sahari (blizu Tamanrasseta). Naučil se je tuareškega jezika ter sestavil prvi slovar in slovnico. Leta 1916 so ga umorili pripadniki upornega plemena, zato ga je Katoliška cerkev razglasila za mučenca, papež Benedikt XVI. pa ga je leta 2005 razglasil za blaženega.

Medtem ko nama je sonce pražilo ramena, sva se z Gérardom ganjeno spogledala. Charles de Foucauld ... Vzdrhtela sva od ponižnosti ... Charles de Foucauld, srčni junak, ki sva mu posvečala ure in ure branja, dela in sanj ... Charles de Foucauld, o katerem sva hotela izvedeti vse ... Charles de Foucauld, beli saharski puščavnik ... Sto let za njim bova stopila v kraje, v katerih je živel junak, o katerem sva pisala scenarij.

Pravo potovanje je zmeraj srečanje umišljenega z resničnim; godi se med obema svetovoma. Če popotnik ničesar ne pričakuje, bo videl samo to, kar je dostopno očem, če pa si je kraje že vnaprej pričaral v sanjah, bo videl veliko več od tega, kar mu bo prišlo na pot, uzrl bo preteklost in prihodnost onkraj danega trenutka; in tudi če bo doživel razočaranje, se bo pokazalo za bogatejše in plodovitejše kot goli opis stanja.

Kljub tresljajem sem nagnil glavo vznak in nastavil obraz vročini, zaprl oči ter si v misli priklical dogodke, ki so me pripeljali do tod.

Kakšna pustolovščina me je prignala v Saharo?

Štel sem osemindvajset let, na savojski univerzi sem poučeval filozofijo. Kot razmeroma mlademu predavatelju se mi je obetala dokaj bogata kariera, saj se mi je kot diplomantu, magistru in nazadnje doktorju odpirala priložnost – če je bilo verjeti laskavim govoricam starejših kolegov –, da bom »pristal« na Sorboni, če ne že kar na Collège de France.

Čeprav sem imel rad svojo vedo, sem bil nekako nezaupljiv do poti, ki so mi jo začrtovali drugi ... Je bila to res moja pot ali zgolj logičen nasledek mojih študij? Je šlo res za moje življenje ali za katero drugo?

Kot odraslemu mi je bilo nemara pisano na kožo, nikakor pa ne kot otroku. Že v najzgodnejših letih sem kazal ustvarjalno žilico, izdeloval sem lutke, čečkal stripe, skladal klavirske drobce, pisal zgodbice, očetu sem rad izma-

knil kamero ali fotografski aparat, v gimnaziji sem pisal in nato režiral komedije. Študij pa me ni le izoblikoval, ampak tudi pohabil. Marsičesa sem se naučil. Celo zelo veliko sem se naučil. Ampak samo naučil. Študij mi je sicer utrdil spomin, poglobil znanje, me izuril v zmožnosti za analizo in sintezo, zato pa na drugi strani povsem zanemaril moj dar za fantaziranje, zanos, izmišljijo, spontanost.

Po letu dni me je začelo dušiti.

Čeprav sem trdo delal, da bi pobral kar največ priznanj in si pridobil čim več diplomskih spričeval, sem se nazadnje počutil kot talec svojih uspehov. Že res, da so me zadovoljevali, a so me hkrati oddaljevali od samega sebe.

Samega sebe?

Nak! Niti o tem nisem bil prepričan.

Sebe ...

Kdo pa sem pravzaprav jaz?

Kaj mi je početi na tem svetu?

V takem razpoloženju sem se lotil podviga, ki je močno spominjal na to, o čemer sem predaval. Pod peresom mi je zlahka, tako rekoč mimogrede, nastala gledališka igra Noč v Valognesu, niz mladostniških pastišev, neke vrste Othellova zgodba v slogu različnih dramopiscev. Svoje literarne poskuse sem poslal znameniti igralki Edwige Feuillère, katere naslov sem imel, in ta mi je malce iz očaranosti in malce iz usmiljena odprla vrata gledališča, filma in televizije.

Ko je prebral nekaj mojih besedil, me je po telefonu poklical gledališki in filmski režiser Gérard V.

»Bi vas zanimal film o Foucauldu?«

»Katerem Foucauldu, mislecu ali duhovniku?«

»Kateri vam je ljubši?«

»Oba me privlačita, tako Michel kot Charles.«

»Pa saj ju prav nič ne povezuje.«

Kako prav je imel Gérard! Michel Foucauld, Charles de Foucauld ... Prvi je bil v modi, drugi nikakor. Prvi je bil filozof, drugi mistik. Prvi ateist, drugi spreobrnjenec. Prvi se

je bojeval za pravice homoseksualcev, drugi se je po številnih zvezah z ženskami odločil za čistost. Težko si je bilo predstavljati dvoje med seboj bolj razlikujočih se posameznikov. Družila ju je ena sama skupna točka: oba sta življenje izgubila v presunljivih okoliščinah – Michela Foucaulda je pokosil virus aidsa, Charlesa de Foucaulda je umoril njegov bližnjik.

Gérardu sem vseeno priznal, da me oba moža, sicer zaradi različnih razlogov, privlačita, saj mi oba ponujata obilo snovi za razmislek.

»Gre za Charlesa de Foucaulda,« je Gérard nazadnje prišel z besedo na dan.

»Zakaj bi radi posneli film o njem?«

Ne da bi se zavedal svoje predrznosti, sem gladko zamenjal vlogi in postal spraševalec.

Gérard mi je na poetičen, poglobljen, zgoščen in pristen način razložil svojo navezanost na Charlesa de Foucaulda, nekdanjega vojaka kolonialne Francije, ki ga je v nekem trenutku doletela milost in je odpotoval v Alžirijo: ne zato, da bi osvajal ali pokristjanjeval, ampak zato, da bi živel med Tuaregi in nam približal njihove pesmi, legende, zakone, sestavil je celo prvi slovar njihovega jezika.

Naslednji dan sva se sestala in se dolgo pogovarjala o menihu Foucauldu. Zvečer je Gérard poklical nekega uslužbenca in poslali so mi pogodbo za scenarij – meni, ki nisem v življenju napisal niti vrstice za film ali televizijo!

In zato sva se z Gérardom po šestih mesecih zbiranja dokumentov, pogovorov in pisanja ta hip znašla sredi Sahare.

Kakšno protislovje!

Umetnika na sledi za mistikom! Parižana, ki se trudita razumeti, zakaj si je neki bogat gosposki dedič izvolil revščino, zakaj se je odločil, da bo brez zadržka ljubil svojega bližnjega, in se nato pridružil Tuaregom, v tistem času vsekakor strah vzbujajočemu, potujočemu, skrivnostnemu in